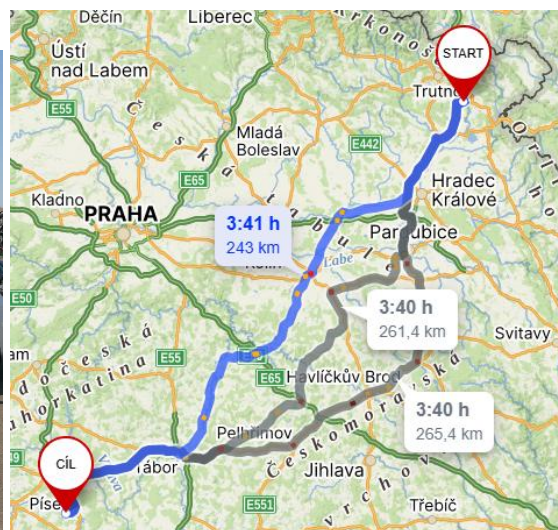

10. 08. 2025

U Pavla Šrámka ve sportovním areálu TJ Sokol Havlovice jsme se: Čápová Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebeľová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšek Petr, Vojtíšková Míla a Žatecká Hana a Žatecký Roman sešli na snídani, abychom se následně vydali na letošní cyklodovolenou do jihočeské obce Heřmaň (u Písku).

Ačkoli jsme vyjeli v šesti autech společně, první větší kruhová křižovatka nás spolehlivě rozdělila, ale do cíle – obce Heřmaň – jsme kolem třetí odpoledne dorazili všichni.

Heřmaň je obec v Jižních Čechách, ležící přibližně 8 km severozápadně od Protivína. Malebná vesnice se nachází v nivě Blanice, obklopená lesy a rybníky. Její historie sahá až do roku 1227 a pyšní se významným kostelem z 13. století. V průběhu staletí se majitelé střídali mezi různými šlechtickými rody, až se Heřmaň v 18. století stala součástí majetku Schwarzenbergů. Obec se nachází na silnici Protivín – Ražice, jež společně s železniční tratí Plzeň – České Budějovice č. 190, na níž leží zastávka Heřmaň obec a železniční tratí Zdice – Protivín č. 200, na níž leží zastávka Heřmaň, obstarává zdejší dopravní spojení.

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1227. Zdejší kostel sv. Jiljí je jako farní připomínán již v roce 1254. V roce 1330 přešel tento původně pozdně románský kostel z královského majetku do správy kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě.

V roce 1433 patřila Heřmaň spolu se Štěticemi a Humňany Smilovi z Kremže, který ji roku 1444 zastavil Oldřichovi z Rožmberka, jenž ji posléze připojil ke Zvíkovu.

V roce 1508 je jako majitel uváděn Lev Malovec z Libějovic, který Heřmaň posléze prodal Kryštofu ze Švamberka, jehož potomek Jan Vilém ji prodal městu Písek, které ji vlastnilo až do bitvy na Bílé hoře. Heřmaň, jež bývala v době předbělohorské městečkem, poničilo roku 1640 švédské vojsko natolik, že se stala pouhou vesnicí.

V letech 1850–1882 k obci patřily Štětice a v letech 1850–1885 také Ražice.

Po ubytování v *Penzionu Benešovský mlýn* poněkud skromném – na pokoji pouze dvě lůžka, jedna skříň, jeden noční stolek a jeden stoleček na kolečkách a v koupelně chybí alespoň polička na toaletní potřeby či háček na ručníky (pouze vlastní) jsme se – někteří pěšky, někteří na kolech – vydali na první rekognoskaci okolí.

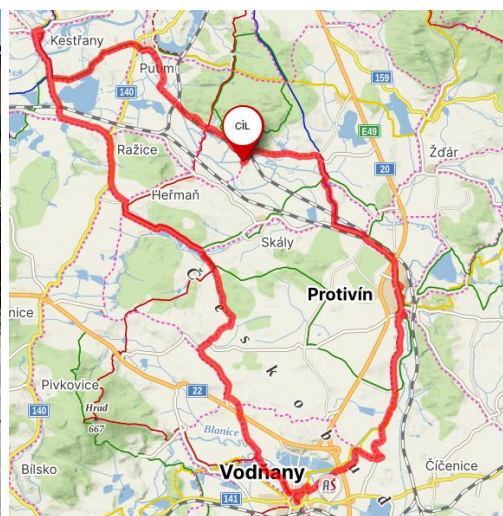

Po návratu jsme se ještě pustili do sportování.

11. 08. 2025

Den jako vymalovaný, a tak vyrážíme na první trasu letošní dovolené.

Nejprve jsme po "1147 Blanické", za Maleticemi s přestupem na cyklostezku „Okolo Písku“, neustále proti toku Blanice, vyrazili do Protivína. První zastávku jsme věnovali Pivovaru Protivín a.s., abychom si na čtvrtek domluvili komentovanou prohlídku.

Pak jsme se přesunuli o 200 m dále do **Krokodýlího zoo Protivín**.

Soukromá zoologická zahrada chová 22 druhů krokodýlů. Kromě samotných krokodýlů uvidíte aligátory, kajmany, gaviály a dále expozici mláďat a jedovatých hadů. Součástí zahrady je i muzeum s expozicí kosterních pozůstatků krokodýlů a jiných obratlovců. Sbírka čítá více než 1200 exponátů, např. kočkovité šelmy, medvědi, sloni, nosorožci, zoborožci a rozsáhlá sbírka hmyzu a dalších bezobratlých.

Chtěli jsme navštívit i **Zámek Protivín**

Zámek byl přestavěn po roce 1551 Ondřejem Ungnadem ze Suneku ze staršího hradu. Za 1. světové války byl v zámku zřízen válečný lazaret, za 2. světové války kuratorium pro výchovu mládeže, později Hitlerjugend a lazaret německé armády. V letech 1954-79 byl v objektu dětský domov. Kolem zámku se rozprostírá park z 2. poloviny 19. století.

Ale zámek je nepřístupný.

Tak jsme vzali za vděk v podzámčí situovanému **Zahradnictví MELO**

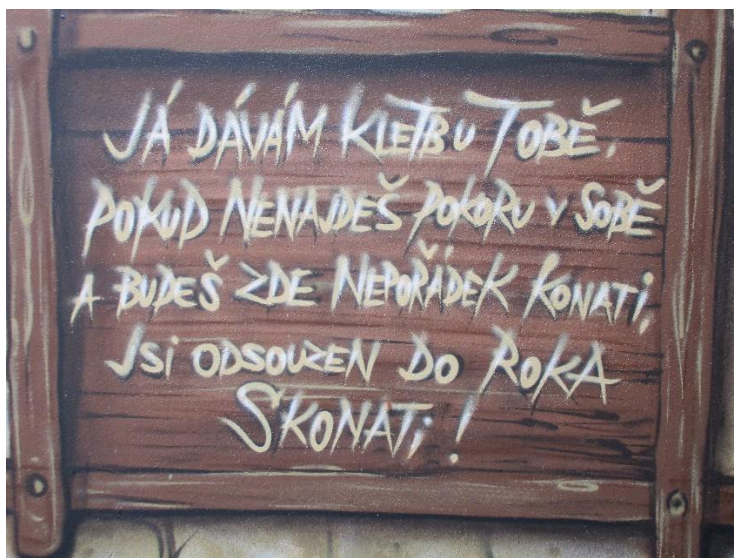
Po prohlídce pokračujeme neustále na jih proti toku Blanice přes Milenovice do Čavyně k **oboře daňků**. Stádo je veliké a daňci jsou nádherní, jen si od lidí neustále udržují co možná největší odstup, a tak byli vždy na druhé straně obory.

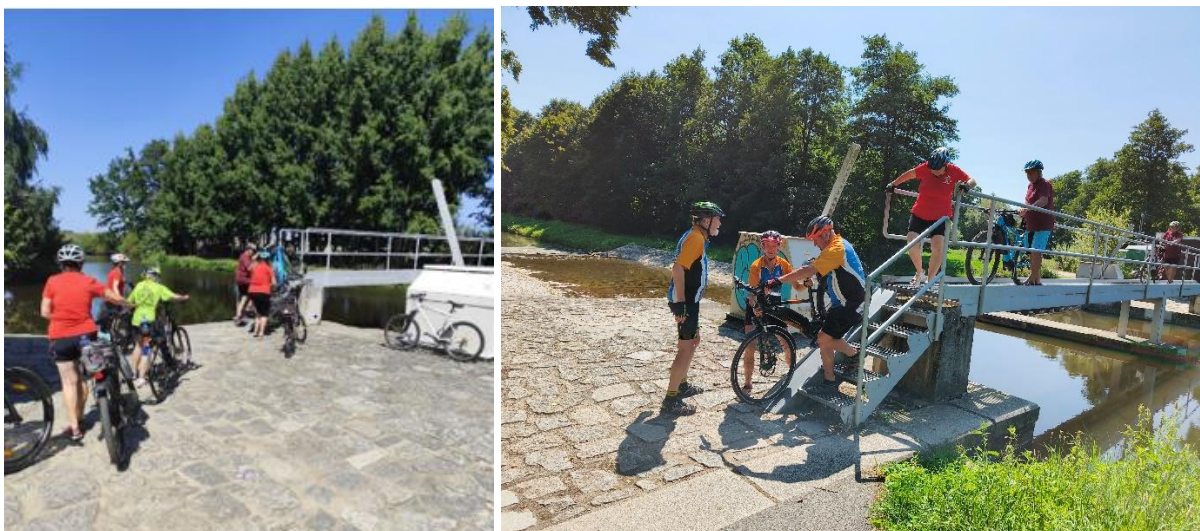
A tak nám nezbylo nic jiného, než opět usednout a pokračovat, tentokrát do **Vodňan**.

Město Vodňany vzniklo jako osada u zlatonosných rýžovišť, podle archeologických nálezů na přelomu 12. a 13. století. Přemyslovci, počínaje Václavem I., se v zakládání svých fundací zaměřili na jihočeské oblasti, kde byl jejich vliv do té doby malý. Přemysl Otakar II. snahu svého otce znásobil, chtěl královskou moc posílit vůči mocnému rodu Vítkovců. Vodňany nesou shodný půdorys s jím zakládanými městy jako jsou České Budějovice, Písek nebo Bechyně. O založení města se nedochovaly žádné doklady, ale vzhledem ke shodnému půdorysu, pravidelné uliční síti a systémovými kroky stejnými jako u dalších založení lze předpokládat, že zakladatelem města byl právě Přemysl Otakar II.

Čas jsme využili k polednímu menu a k prohlídce:

Vodňany opouštíme kolem Experimentálního rybolovného pracoviště Fakulty rybářství a ochrany vod Jihočeské univerzity a jejich sádek se sportovní vložkou přenášení kol po ocelové lávce nad Blanicí,

abychom se nakonec přes několik vesnických památkových zón (Křtětice, Kloub) dostali do **Kestřan** s Horní tvrzí, Barochovskou Tvrzí a Zámkem Kestřany. Vše zavřeno, tak snad jen popis:

Málokteré město v Čechách se může pyšnit dvěma plně zachovanými tvrzemi, které stojí vedle sebe v přímém sousedství, tak jako v Kestřanech. Tzv. Horní tvrz je obklopena vodním příkopem, přes který vede most do gotické brány, chráněné věží. Prohlédnout si zde můžete původní klenuté žebrované stropy, gotickou kapli se sklípkovou klenbou a dvoupatrovou obytnou věž s gotickým portálem a prevety na krakorcích.

Menší z obou kestřanských tvrzí pochází z konce 14. století, vystavěli ji synové Mikoláše Barocha. Již koncem 15. století je tvrz uváděna jako zpustlá. V polovině 16. století byla přestavěna a využívána jako pivovar, v 18. a 19. století jako hospodářské budovy. Až do obnovy v posledních letech budova tvrze postupně chátrala.

V 17. století dal Karel Paar vystavět dvoupatrový raně barokní zámek a v jeho okolí založil okrasnou zahradu s vinicí. Roku 1700 zámek koupil od A. H. Koce Ferdinand Schwarzenberg a rodina jej vlastnila až do roku 1924. Poté budova přešla pod správu státu, který ji využíval pro potřeby skladu a bydlení.

Dnes je zámek v soukromém vlastnictví.

Nakonec se dostáváme do poslední dnešní destinace – **Putimi**.

Putim je obec v jižních Čechách na pravém břehu řeky Blanice asi šest kilometrů od města Písku. Žije v ní 552 obyvatel. Ve vesnici se nachází raně gotický kostel svatého Vavřince, pozdně gotická fara, či Podkostelní rybník známý svými výlovy ryb. Putimí vede železnice a je zde železniční nádraží vybudované v roce 1875. Vesnice se proslavila i v literatuře. V Putimi se odehrává část příběhu vojáka Švejka z románu českého spisovatele Jaroslava Haška. Dále se v obci odehrává děj románu Jan Cimbury od Jindřicha Šimona Baara založeného na událostech historické postavy Jana Cimbury, kterého připomíná náhrobek na hřbitově u kostela svatého Vavřince, či památní deska na domu čp. 25, kde tento rodák ze Semic žil. Část obce má zvláštní právní ochranu vzhledem k tomu, že je zde ochranné pásmo nemovitým kulturním památkám v obci Putim.

kamenný most, památný kámen, socha Švejka - Putim

Kamenný most leží v jedné z nejznámějších jihočeských obcí. Nachází se asi 6 km jihozápadně od města Písku. Kamenný most stojí na místě původního dřevěného mostu. Výstavba začala v r. 1862 a byla ukončena v r. 1864. Dnes je most památkově chráněn. V r. 2002 byl most poškozen velkou povodní a v následujícím roce znovu opraven.

Památný kámen byl postaven na památku největší povodně.

U kamenného mostu v Putimi můžete navštívit sochu dobrého vojáka Švejka. Je zde od roku 2014 a je dílem akademického sochaře Františka Svátka.

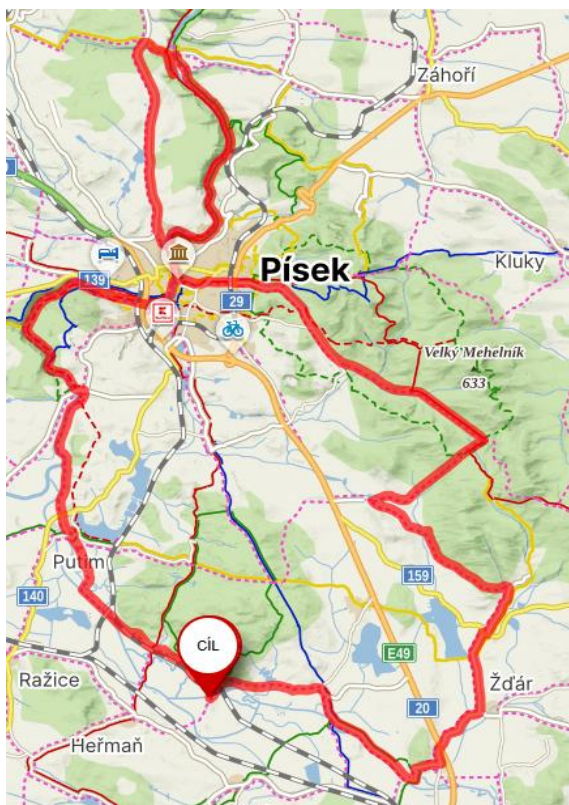
Po návratu jsme zkontrolovali všechny cyklocomputery, zprůměrovali je a zjistili jsme, že dnes jsme ujeli 49,7 km

12. 08. 2025

Počasi stále drží, a tak se pokusíme zase někam podívat. Stejně jako včera jsme po „125“ jeli přes Maletice do Myšence, kde jsme odbočili na sever k Tálinskému rybníku, který má ale břehy tak zarostlé rákosím, že na hladinu není vidět, tak se nezdržujeme zbytečným „kudy k němu“ a mažeme dál do přírodního parku Písecké hory.

Zde je sice Obora pro jelena Dybowského, ale na rozdíl od včerejška, kde sice daňci byli daleko, zde se jeleni ukryli asi i se Smolíčkem. Tak jsme vystoupili na nejvyšší bod dnešní trasy (pokračování na Kraví horu k rozhledně Jarník jsme si odpustili) a spokojeně sjíždíme do

Písku. Zastavujeme u Kamenného mostu přes Otavu a dáváme si do 14.00 rozchod na prohlídku města, občerstvení či jiné aktivity

Město je krásné s mnohými pamětihodnostmi a mimo jiné i letní akcí: **Písek jako symbol svobody** - sypký, měkký tvořivý. V rukou umělců se mění v působivé sochy, v rukou dítěte v hrad snů. A v Písku, městě na Otavě, z něj vzniklo unikátní Sympozium Soch Svobody, které dává tvar myšlenkám, emocím i vzpomínkám. Co znamená svoboda?

Je to pták unikající z klece, člověk trhající pouta, možnost vyjádřit názor? Hrát podle pravidel, ale s pocitem volnosti? Nebo prostě radost z beztížného batohu, bezstarostná jízda na kole, rychlost vlaštovky na obloze?

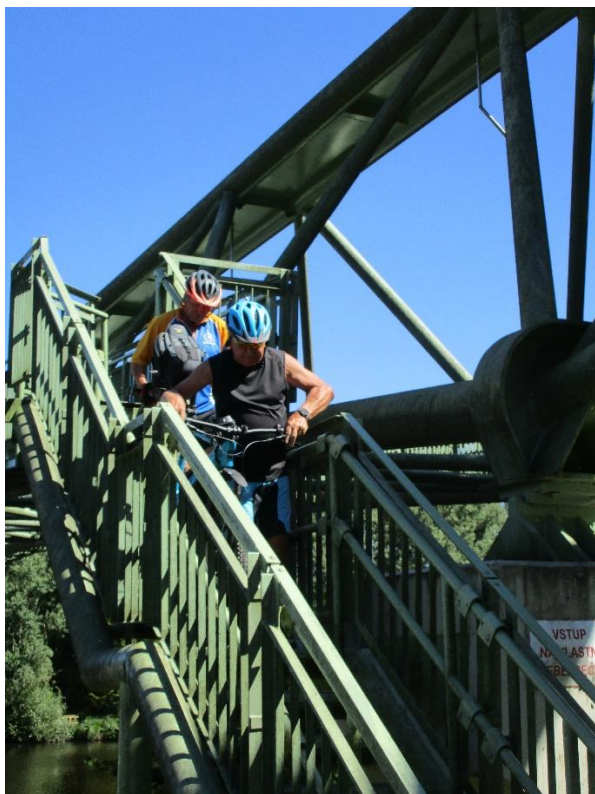
Pět sochařů, pět svobodných tvůrců dostalo volnou ruku a lopatu, aby z písku vytvořili vlastní pojetí svobody. Inspirací jim byla nejen historie – osmdesát let od osvobození města – ale i současnost: dostavba dálnice i každodenní lidská touha cítit se volně, alespoň na chvíli.

Nasycení historií, kulturou i potřebnou energií vyrazíme po „12“ (což tentokrát není ležák, ale dálková cyklotrasa *12 – Otavská*) na sever podél břehu Otavy k plynové lávce. Je sice označena v mapách jako sjízdňá pro cyklisty, ale nikdo nám neřekl, že jen takto:

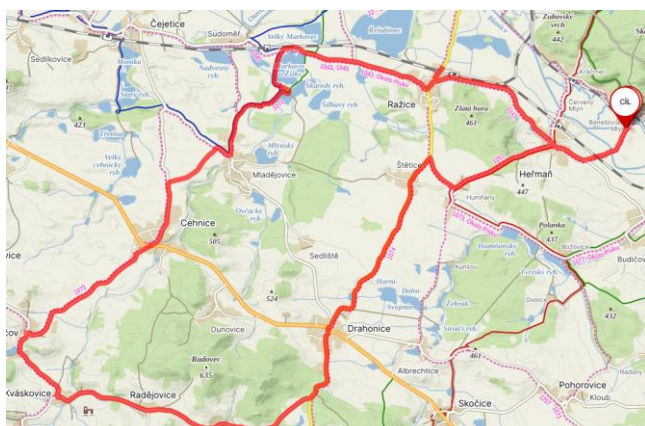

Ale to ještě nebylo všechno. [Mapy.cz](https://www.mapy.cz) ukazovaly zpět trasu do Písku po červené v délce 4 km. Po prvních 200 metrech jsme zjistili, že je to sice červená dálková trasa, ale v podstatě nesjízdná. Tak jsme se vrátili a vzali za vděk silnici – sjízdné, ale v délce 10 km. Nicméně jsme se dostali zpět do Písku a po zmrzlíně, případně ledové kávě, jsme měli dost odhodlání podél Otavy a přes Putim se vrátit o bezpečí Benešovského mlýna. Dnes najeto 53 km s převýšením 927 m. Krása, ještě žijeme.

13. 08. 2025

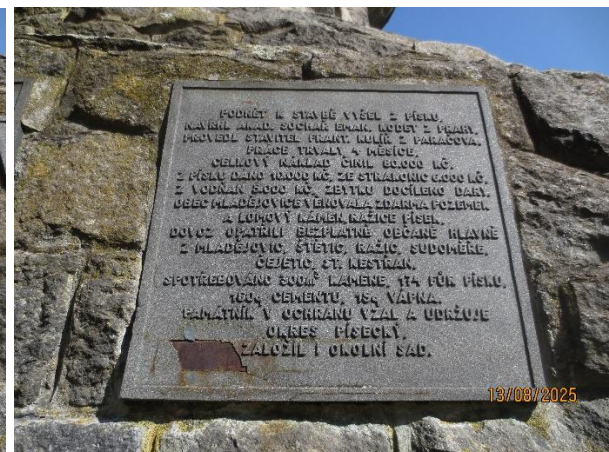
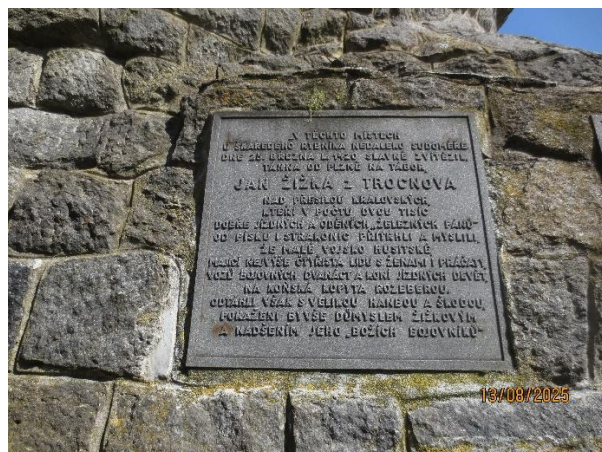
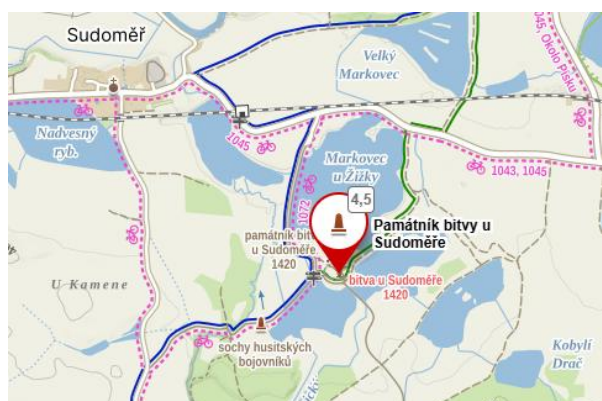
Chystá se nárůst veder, tak se pokusíme o kratší trasu a najít něco podobného.

Od Benešovského mlýna jedeme po červené „1147“ do Heřmaně a přestupujeme na „1257“ směr na Humňany. Ze Štětíc do Drahonice bohužel musíme vzít za vděk silnici II/140. Naštěstí byl mírný provoz. Drahonickou tvrz i zámek jsme minuli.

Z jižního směru míříme na západ kolem hradu Švecburg do Kváskovic. Nic se neděje, a tak zatáčíme na sever k památníku bitvy u Sudoměře a posléze k sochám husitských bojovníků

Monumentální pomník připomínající bitvu u Sudoměře v roce 1420, kdy došlo ke střetu husitského oddílu Jana Žižky z Trocnova s královským vojskem. Dílo vzniklo za spolupráce sochaře Emanuela Kodeta a stavitele Františka Kulíře. + Dřevěné sochy čtyř husitských bojovníků. Vytvořil je řezbář Ivan Šmilauer. Každá socha má své jméno - Břeněk, Jan, Mikuláš a Viktorin a jejich počet čtyři symbolizuje jednak čtyři stovky bojovníků, které tady tehdy byly a za druhé čtyřka také symbolizuje čtyři artikuly pražské, což jsou pilíře celého husitského hnutí

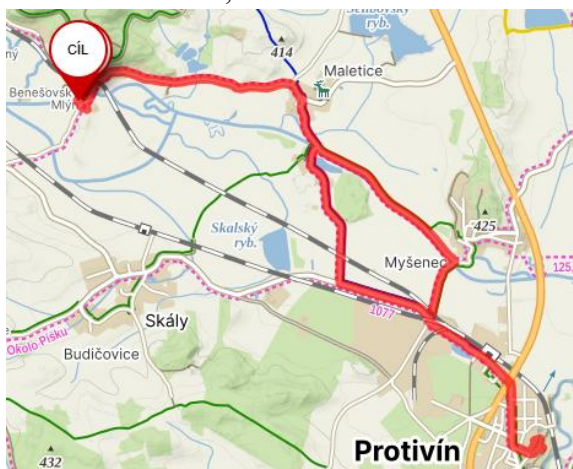

Po prohlídce a odpočinku se kolem rybníka Markovec u Žižky stáčíme na východ a míříme do Muzea železnic v Ražicích – dnes zavřeno (vzali si dovolenou).

Je vedro k nepřežití, a tak spěcháme domů – dnes najeto 37 km s převýšením 437 m.

14. 08. 2025

Pro Karla, Zdeňka a Honzu Krause objedнала na dnešek Mirka exkurzi do pivovaru.

Pivovar Protivín, původně Schwarzenberský pivovar v Protivíně, je pivovar v městečku Protivín, který vyrábí pivo značky Platan. Svůj název dostal podle dvojice Platanových alejí, které vedou k vjezdu do pivovaru.

Přesný rok založení pivovaru není pro nedostatek písemných zpráv znám. Původní pivovar byl umístěn v hradu (pozdějším zámku), uvádí se rok založení 1578 nebo 1598, někdy 1540 už existující i s krčmami.

V roce 1711 získali pivovar do svého vlastnictví Schwarzenbergové. Největší rozkvět zaznamenal protivínský pivovar na přelomu 19. a 20. století. Okolo r. 1875 stěhování do nových budov v lesoparku, vystavěných v industriálním stylu té doby. V té době se zdejší pivo vyváželo nejen do celého Rakouska-Uherska, ale i do zámoří.

Po roce 1948 byl pivovar znárodněn a začleněn do národního podniku Jihočeské pivovary. Po tzv. "sametové revoluci" se stal součástí akciové společnosti Jihočeské pivovary a. s., České Budějovice a od června roku 2000, poté co Jihočeské pivovary prodaly svůj majoritní podíl, se 100% akcionářem pivovaru stalo město Protivín. Vzhledem k finančním problémům města se protivínští rozhodli Platan prodat libereckým podnikatelům. Na konci ledna 2008 se majitelem pivovaru stala společnost K Brewery Group, a. s. (dnes Pivovary Lobkowicz Group), která od roku 2007 vstupuje do malých a středních nezávislých pivovarů v tuzemsku.

Platanová alej vedoucí k pivovaru byla vyhlášena alejí roku 2024. Alej byla vysazena v roce 1885 jako třířadá. 59 platanů javorolistých má obvody měřící 160 až 310 cm.

Během dvouhodinové komentované prohlídky jsme prošli celý pivovar, dozvěděli se jeho více než pětisetletou historii (na třech místech v Protivíně) a naučili se celý výrobní proces, tedy někteří, většina ho ihned zapomenula, ale prohlídka to byla nezapomenutelná.

Po prohlídce jsme se vydali na oběd zpět do Benešovského mlýna – dnes najeto 17 km s převýšením 243 m a odpoledne jsme se věnovali podrobnému průzkumu řeky Blanice:

15. 08. 2025

Počasí Ventusky hlásí 32-35°C, tak máme trochu problém s trasou – chybějí nám lesy, ale Věrka přeci jen něco našla:

Z Benešovského mlýna kolem Zeleného mlýna, přes lávku a dále kolem železniční zastávky Heřmaň a pak do kopce na Humňany, Zde nás zarazila závora vzhledem k jarním opatřením z podezření na kulhavku,

proto odbočujeme podél Humňanského, Prostředního a Tvrzského rybníka k Tvrzi Božovice, tu jsme ale nenašli, a tak pokračujeme přes Bohorovice do Chvaletic.

Zde jsme původně měli obědovat, ale cena 95,-- Kč za polévku nám trochu zkazila chuť – tak pokračujeme až do Vodňan, které už známe a využijeme jejich gastronomie.

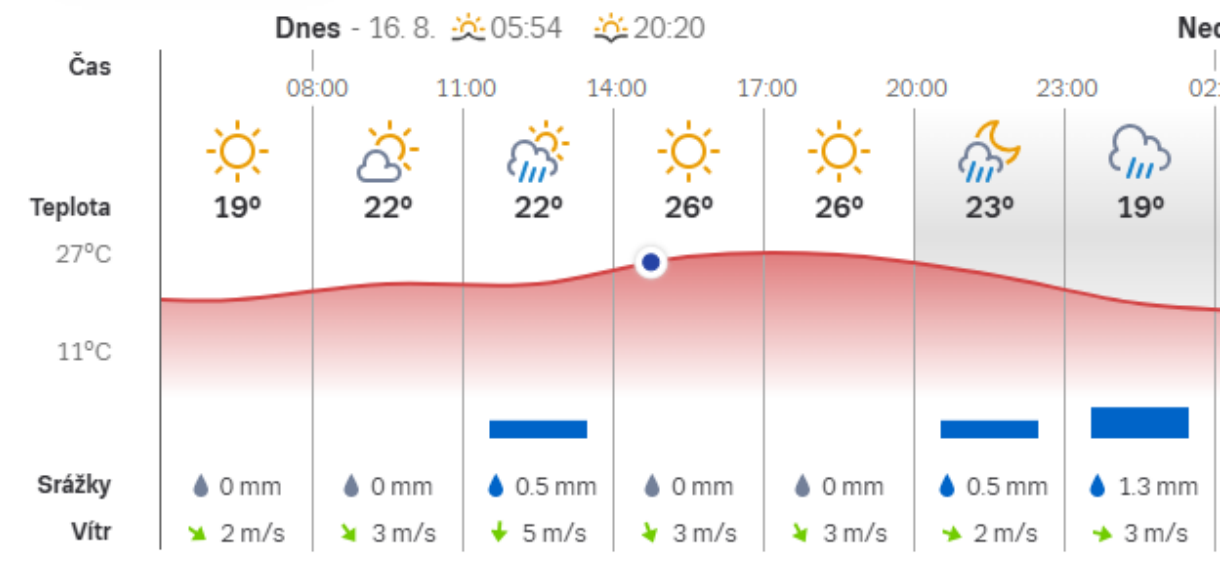
Počasí je čím dál horší. Zvedáme kotvy a přes Křtětice, Kloub a Skály jsme se vrátili domů – dnes najeto 36 km s převýšením 231 m

Po třetí hodině jsme se v kulturním koutku naší chodby sešli, abychom společně oslavili svátek našich tří Haniček – Čápové, Dibelkové a Žatecké.

16. 08. 2025

Ještě včera jsme hartusili na vedro a dnes od snídane čekáme kdy přestane mrholit a na internetu pročešáváme předpověď na dnešní den:

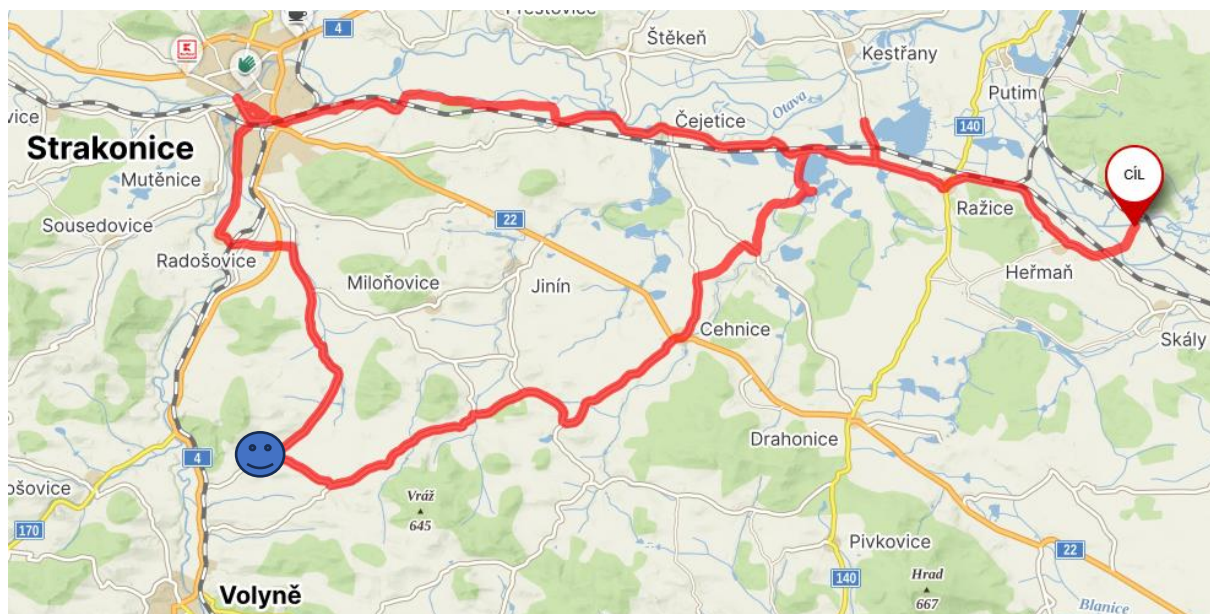

Stejně jako každý rok je poslední den pobytu věnován osobnímu volnu (z hlediska tratí):

Luštincovi Věrka a Lád'a + Karel Kraus si to namířili přes Sudoměř, Čejetice a Strakonice za "paní Škopkovou" do Hoštic. *Obec Hoštice se nachází v okrese Strakonice, kraj Jihočeský, zhruba 3,5 kilometru severovýchodně od Volyně a 7,5 km jižně od Strakonice. Leží pod vrchem Kalný v nadmořské výšce 480 až 540 metrů. Žije zde 145 obyvatel.*

V Hošticích se natáčela filmová trilogie: „Slunce, seno, jahody“, „Slunce, seno a pár facek“ a „Slunce, seno, erotika“.

Každý rok koncem srpna se zde koná vzpomínkový country festival Stodola Michala Tučného.

↑ Jak již bývá zvykem, trochu je to „lízlo“, ale měli štěstí a schovali se na posedu.

Friebelová Eva + Dibelková Hana + Filipová Soňa + Rohanová Jitka vyrazili k zámku Kratochvíle, trasa nebyla nejkratší, ale kupodivu se jim déšť vyhýbal.

Kratochvíle je renesanční zámek 2 km severozápadně od města Netolice v okrese Prachatic. Patří k významným ukázkám venkovského šlechtického sídla s uplatněním italských architektonických vlivů. Jako lovecký letohrádek jej nechal postavit přední český velmož Vilém z Rožmberka koncem 16. století.

Za dalších majitelů (Eggenbergové, Schwarzenbergové) stál stranou zájmu, a díky tomu se víceméně dochoval v původní podobě z doby Rožmberků. Zámek je ve správě Národního památkového ústavu a je veřejně přístupný.

Čáповá Hanka + Stoklásková Mirka + Vojtíškoví Míla a Petr si znovu zopakovali návštěvu Protivína. Cestou zpátky bohužel žádný krytý posed nebyl, a tak trochu zmokli.

Hejnovi Irena a Radek vyrazili za příbuznými do Mrákotína.

Žatečtí Hana a Roman místo kola a deštníku použili auto a vyjeli navštívit hrad Zvíkov.

Zvíkov je hrad nad vodní nádrží Orlik u soutoku Vltavy s Otavou v okrese Písek. Stojí na skalnaté ostrožně asi jeden kilometr severně od obce Zvíkovské Podhradí v nadmořské výšce 370 m. Hrad je ve správě Národního památkového ústavu a v návštěvních hodinách je přístupný veřejnosti. Od roku 1963 je chráněn jako kulturní památka a v roce 1978 byl zapsán na seznam národních kulturních památek.

Hrad založil pravděpodobně již král Přemysl Otakar I. a jeho potomkům patřil až do vymření rodu v roce 1306. Poté ho získali do zástavy Rožmberkové, od kterých ho vykoupil král Karel IV. Během husitských válek se však vrátil do zástavy Rožmberkům. Po nich se v držení hradu vystřídali Švamberkové, Eggenbergové a nakonec Schwarzenbergové. Během své historie byl několikrát dobýván a přestavován.

Odpoledne jsme se všichni sešli na kulturním programu, na který nás pozval folklorní soubor Kytice z Prahy.

17. 08. 2025

Po snídani nám už zbývalo jen naložit kola a vyrazit domů (platili jsme včera).

